

Č. 4792.

O b e c n í ú ř e d n í c i: I. Předpis zák. č. 495/1921 o placení pensijního příspěvku a daně jest aplikovati též na takové obecní úředníky, jimž převzetí těchto plateb obcí nebylo přiznáno z důvodů mimořádných poměrů válečných, nýbrž již před válkou jako zvláštní výhoda. — II. Platy ty lze obecnímu úředníku uložit od dřívějšího termínu (1. III. 1922), třebaš všeobecná parifikace jeho služ. požitků s požitky úředníků státních se provede až od termínu pozdějšího.

(Nález ze dne 15. června 1925 č. 7614/24.)

V ě c: František P. v P. proti zemskému správnímu výboru v Praze stran srážek ze služebních požitků.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Ve schůzi z 12. června 1922 usneslo se měst. zastupitelstvo v P. na nové úpravě služebních požitků městského úřednictva do konce roku 1922 podle zák. z 28. července 1919 č. 443 Sb., při čemž pro rozsah výhod podle § 41 cit. zák. vzata za základ dohoda sjednaná s úřednictvem. Současně usneslo se měst. zastupitelstvo na tom, že jednomu z úředníků uloží se formálně placení daní a pensijního příspěvku, aby cestou instanční na útraty obce domáhal se zrušení tohoto rozhodnutí. Když pak se st-l k provedení tohoto úkolu dobrovolně přihlásil, byl mu doručen výměr z 27. června 1922, jímž měst. úřad, řídě se shora uvedeným usnesením, poukazuje městský důchod, aby st-li podle ustanovení § 5 a 8 zák. z 21. prosince 1921 č. 495 Sb., počínaje dnem 1. března 1922, srážel v měsíčních lhůtách předem splatných a) pro účely pensijní příspěvek ve výši 8% pensijní základny (Kč 23.595), b) 25% daně z příjmu, připadající na dobu od 1. března 1922, z jeho služebních požitků.

Z výměru toho podal st-l odvolání, v němž jednak namítal nezákonnost shora uvedených srážek, jednak dovozoval, že obec provedením těchto srážek nedodržela dohodu s úřednictvem uzavřenou, pročež prý st-l má nárok dožadovati se nyní toho, aby se mu dostalo všeho, co mu dle cit. zák. č. 443/19 přísluší a čeho se onou dohodou částečně vzdal pod podmínkou, že dohoda ta bude plně dodržena. Petit jeho odvolání pak zní: »Osk račiž výměr měst. úřadu v P. z 22. června 1922 zrušiti jako protizákonný a právem nalézt, že jest povinností obce uspokojiti mne zúplna podle zákona č. 443/1919 bez jakéhokoli obmezení časového, a že obci města P. nepřísluší právo použití na mne zákona č. 495/1921.«

Usnesením z 20. března 1923 zamítla osk toto odvolání, a také další odvolání st-lovo žal. úřad. nař. rozhodnutím zamítl — — —

O stížnosti uvážil nss toto:

Pokud se týče otázky, zdali uložení srážek shora uvedených st-li jest zákonem odůvodněno, jest především podotknouti, že nss i v tomto případě trvá na právním názoru, který vyslovil ve svém nál. Boh. č. 3537 adm. v ten rozum, že parifikaci podle zák. č. 495/21 podléhají v š e c h n y služ. požitky a právní nároky úředníků komunálních — pokud stanoveny byly služ. řádem neb usneseními korporací samosprávných a že tedy v tom směru jest také nerozhodno, byly-li úředníkům těm

poskytnuty z důvodů mimořádných poměrů či z důvodů jiných. V důsledku tohoto názoru musil soud veškeré námitky stížnosti, zakládající se na tvrzení, že placení pensijních příspěvků a daně z příjmu za st-le nebylo obcí převzato »z důvodů mimořádných poměrů«, a dále na tvrzení, že st-lův nárok, aby placení pensijního příspěvku a daně z příjmu od něho požadováno nebylo, opírá se o ustanovení § 41 zák. č. 443/1919, uznati za neodůvodněné.

Pokud pak st-l snaží se dovoditi, že obec byla by oprávněna uložití jemu placení 25% daně z příjmu a 8%ního příspěvku pensijního jen v rámci celkové úpravy jeho požitků, práv a nároků, prováděné ve smyslu § 3 zák. č. 495/21, t. j. jen pokud by celkový jeho služ. příjem přesahoval celkový obnos požitků, práv a nároků státního úředníka stejné nebo rovnocenné s ním kategorie a stejných poměrů rodinných, nelze ani v tom směru stanovisko stížnosti uznati za odůvodněné zněním příslušných předpisů zákonných. Mezi předpisem § 3 uved. zák., jenž zásadu parifikace stanoví všeobecně pro všechny druhy požitků, práv a nároků, a předpisy §§ 5 a 8, týkajícími se srážek ze služ. platů na daň z příjmu a na pensijní příspěvek, není taková věcná vnitřní souvislost, která by bránila tomu, aby předpisy §§ 5 a 8 bylo použito dříve než provedena byla parifikace ve smyslu § 3. Že takové souvislosti není, resp. že zákon ji na mysli neměl, tomu nasvědčuje zcela jasně okolnost, že zákon pro provedení předpisů §§ 5 a 8 stanoví jiný termin (1. března 1922), než jaký je vytčen k provedení všeobecné parifikace požitků, práv a nároků v § 3 (konec roku 1922).

Ježto tedy žádná z námitek st-lových nemohla býti soudem uznána za důvodnou, slušelo stížnost jeho zamítnouti.

Č. 4793.

O b e c n í v o l b y: Častá nepřítomnost v obci z důvodu soukromého povolání nevylučuje z volitelnosti do obecní rady.

(Nález ze dne 15. června 1925 č. 9324/24.)

V ě c: Josef S. ve S. proti zemské správě politicíe v Brně o volbu obecní rady.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Proti volbě starosty, náměstka a radních ve S., jež konala se dne 16. ledna 1924, podal st-l a společníci námitky, které byly nař. rozhodnutím zamítnuty.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané uvážil uvážil nss toto:

Stížnost potírá nař. rozhodnutí pouze pokud jím byla zamítnuta: 1. námitka proti volbě Rudolfa Č. starostou, správně náměstkem starosty; 2. námitka, že mnozí členové ob. zastupitelstva jsou spolu příbuzní a sešvakření.

V těchto směrech shledává nař. rozhodnutí nezákonným a pokud žal. úřad nevyšetřil skutkové okolnosti, důležité pro posouzení těchto dvou námitek, vytýká stížnost podstatné vady řízení.

A d 1. Námitky proti volbě a srovnale s nimi též stížnost k nss tvrdí, že náměstkem starosty zvolený Rudolf Č., jsa povoláním tesař, jest za-